

סָבָא, רֹן וְהַהֲפָתָעָה אַרְיֵאלָה מְרִים בּוֹאֲרוֹן וְטוֹבָה חַג'ג ניקוד ועריכה לשונית:הסופרת דינה וולך.

לְכַבּוֹד חַג הַחֲנֻכָּה סָבָא הֵבִיא לְרוֹן הַנֶּכֶד מִתְּנָה.
רוֹצִים לְדַעַת מָה? סְקֶרְנִים? הֲנִה הַסְּפּוֹר: "רוֹן, רוֹן, נְכֻדִי
הִיקָר, לְכַבּוֹד חַג הַחֲנֻכָּה קִנִּיתִי לָךְ מִתְּנָה.
רוֹצֵה לְדַעַת, רוֹן הִיקָר, מַה יֵשׁ בְּתוֹכָה?" שָׂאל סָבָא.

רוֹן, שְׁהִיָּה מְאוֹד סְקֶרֶן, רָצָה כְּבָר לְדַעַת מָה סָבָא הֵבִיא לוֹ מִתְּנָה.
"סָבָא, סָבָא, צֶהֱל רוֹן, "מָה קִנִּיתָ לִּי מִתְּנָה לְכַבּוֹד חַג
הַחֲנֻכָּה?" שָׂאל רוֹן אֶת סָבָא.

"רוֹן, אָמַר סָבָא, "בּוֹא נִשְׁחַק בְּמִשְׁחַק מְלִים. אֶתָּה תִשְׂאֵל מָה
יֵשׁ בְּהַפְתָּעָה בְּ"אוֹלֵי", וְאֶעֱנֶה לָךְ אִם אֶכֶן צְדָקָתָּ."

"סָבָא, סָבָא, צֶהֱל רוֹן, "אוֹלֵי, אוֹלֵי קִנִּיתָ לִּי עֶפִיפּוֹן שְׁעָף גְבוּהָ
לְמָרוֹם?" "לֹא, לֹא, "הִשִּׁיב סָבָא.

"סָבָא, סָבָא, אוֹלֵי קִנִּיתָ לִּי אֲוִירוֹן שְׁטָס גְבוּהָ מֵעַל הָעֲנָנִים?"
"לֹא, לֹא, "הִשִּׁיב סָבָא.

"סָבָא, סָבָא, אוֹלֵי קִנִּיתָ לִּי טַלְפּוֹן, שְׂאֲשׁוּחַח אֶתָּךְ מִדֵּי יוֹם?
אוֹלֵי טְרַקְטוֹרוֹן? אוֹ אוֹלֵי דְבוֹן? אוֹ אוֹלֵי בְרוֹזוֹן?
סָבָא, נוֹ תִגִּיד כְּבָר. שְׂאֲלֵתִי הָמוֹן."

"הֲנִה הַהֲפָתָעָה! "אָמַר סָבָא, "וְתִרְאֶה מָה יֵשׁ בְּתוֹכָה."

רן שואל את עצמו בזמן שהוא פותח את ההפתעה: "אולי
עפיון? לא לא.. אולי אירון? לא לא..אולי טלפון? לא לא."
פתח את הקפסה, שלף מתוכה את.. המתנה עטופה בנייר
צ'לופן אדום.

שמח וצוהל: "סבא, סבא, איך ידעת? חג חנכה מתקרב, והנה
הבאת לי את הצעצוע האהוב עלי ביותר, הסביבון."

הסביבון היה גדול וצבעוני ועם אור שנדלק פשהוא מסתובב.
"תודה לך, סבא יקר. סבא, אני אוהב אותך." חבק רן את סבא
חבוק גדול ובקש מסבא לשחק אתו בסביבון.
"פעם אני מסובב," אמר רן לסבא, "ופעם אתה מסובב, סבא,
עד שהסביבון נופל. פעם אחת אתה תסתובב סבא, ופעם אחת
אני אסתובב, ושנינו ביחד נסתובב עד שנפל." סבא שמח
מאוד ורן שמח מאוד. שניהם שחקו יחדו:
סבא, רן והסביבון.